

Té futur l'escoltisme i el guiatge?

L'arrencada

Del 25 de juliol al 9 d'agost de l'any 1907, Baden-Powell, amb una vintena de nois, organitzà, a Brownsea, el primer campament escolta de la història. Oficialment, aquest esdeveniment assenyalà el naixement de l'escoltisme. Robert Stephenson Smith Baden-Powell (aquest era el seu nom) era un home ja madur, d'uns cinquanta anys, amb una llarga història d'aventures i afers militars a l'esquena. Temps enrere, havia descobert, molt sorprès, que el seu llibre *Aids to Scouting* (*Ajuda als exploradors*), escrit per a la formació humana dels joves soldats, era emprat, amb gran èxit, com a llibre de formació en els col·legis anglesos. Llavors s'adonà que era molt millor entrenar els nois del seu país a ser bons ciutadans, que no pas entrenar-los a ser bons soldats per a la guerra. En aquell campament de Brownsea, portà a la pràctica i experimentà les idees i plans per a la formació dels nois, que durant anys havia anat pensant,

desenvolupant i estructurant. Allà confrontà la teoria amb la realitat. El campament fou tot un èxit. La recerca i la reflexió, durant deu anys, havien canviat el militar, aventurer i heroi, en un excel·lent educador. Un any després, el 1908, publicà el que havia d'ésser el manual fonamental de tot veritable escoltisme: *Scouting for Boys* (*Escoltisme per a nois*). El 1910, davant la volada prodigiosa que havia pres el moviment i la insistència del rei Eduard VII, Baden-Powell deixà la carrera militar per dedicar-se exclusivament als seus escoltes.

L'escoltisme va néixer en el món dels nois. Ben aviat, però, les noies volgueren també incorporar-se al moviment escolta. Baden-Powell s'interessà en l'adaptació del mètode per a elles, però el moviment femení (les *Girl Guides*, com ell les anomenà) no començà a fer camí fins que la seva dona, Olave Saint Clair Soames, se'n ocupà. Durant anys, fou un moviment amb dues seccions o branques diferents: la dels nois (escoltes), i la de les noies

(guies). Avui, en general, es tracta d'un moviment amb una sola secció mixta de nois i noies: escoltisme i guiatge.

El creixement

L'escoltisme cresqué ràpidament a Anglaterra, traspasà fronteres i s'estengué a altres països. El 1907, els escoltes eren una vintena; el 1908, se'n concentraren a Manchester mil cinc-cents; el 1911, Baden-Powell en reuní trenta mil en les festes de la coronació del rei George; dos anys després, al juliol del 1913, el moviment comptava amb mig milió d'afiliats, i Alemanya, Àustria, Hongria, Bèlgica, Espanya, els Estats Units, França, Holanda, Itàlia i Suècia van enviar representants a la concentració de Birmingham; el 1920, sobrepassaven el milió, i representants de vint-i-set nacions celebraren a Londres la primera reunió internacional escolta: la primera *Jamboree* (nom indi que indica una gran concentració de tribus); el 1929, l'escoltisme comptava amb més de dos milions

d'afiliats; el 1939, eren més de cinc milions; el 1954, més de nou milions; el 1960, més de catorze milions, i, el 2000, més de trenta milions, escampats arreu del món. Un creixement realment extraordinari. El 2007, l'escoltisme complirà cent anys. Molts anys per un moviment d'infants i joves sempre canviant, sempre inestables, sempre en evolució.

A Catalunya, el 1912, apareixen ja els primers grups escoltes (*Exploradores Barceloneses* i *Jovestels de Catalunya*), però fou sobretot el 1928 quan, de la mà de Josep M. Batista i Roca, apareix l'escoltisme genuïnament català amb el nom de *Minyons de Muntanya*.

El futur

No hi ha dubte que el món d'avui és ben diferent del de principis del segle passat, quan va néixer l'escoltisme. Actualment, la nostra societat viu en una situació de revisió i canvi profunds. Les diverses ideologies, moviments i sistemes han sentit la sotragada d'aquesta situació. I l'escoltisme no en resta al marge.

Infinitat de records...

Vaig quedar sorprès quan se'm va demanar si podia fer una petit comentari per al dossier que L'EROL pensava dedicar a l'escoltisme.

A partir d'aquell moment em varen començar a venir al cap infinitat de records: situacions de la meva infantesa, quan vaig començar de llobatò en la primera sortida que els escoltes vàrem fer des del cau, situat a l'església de Sant Pere, escales de l'esquerra amunt...

"Són records confosos..." tal com deia la cançó... La Leo o "Akela", el Climent, l'Ignasi, mossèn Jesús, la Queralt, la Mar-

garida, la Pilar, la Casilda..., tots els altres llobatons, les sisenes, els cotxes de cal Vilarriquer, les màrfeques de palla, la guitarra, les xiruques, la pedra, els rons de mossèn Noves...

Per no allargar-me, em centraré en el que crec que m'ha donat i ensenyat l'escoltisme. L'escoltisme em va ensenyar a donar valor a petites i diferents coses i situacions, a valorar l'ordre, l'amistat, la companyonia, l'ajuda a qui faci falta, a fer una B.O. (bona obra) cada dia, d'una forma desinteressada... Però el que li agraeixo més, és que m'ensenyés a conrear l'amor per la natura, per la nostra natura, per la nostra

terra i, sobretot, a no renunciar ni a la meua llengua ni a la identitat catalana. "Fèiem país" malgrat el franquisme.

En resum, crec que l'escoltisme ha condicionat bastant la meua manera de viure i de ser, de forma més que positiva. Encara avui, als meus cinquanta-dos anys, sóc un apassionat de la meua terra, de la natura, de les persones i del meu país.

El que ha estat l'escoltisme a Berga, allò que és i què serà, us ho explicaran les persones que, molt més enteses que jo, han estat els veritables organitzadors i motors de l'escoltisme a casa nostra.

LLUÍS BALLÚS I PLANAS